

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

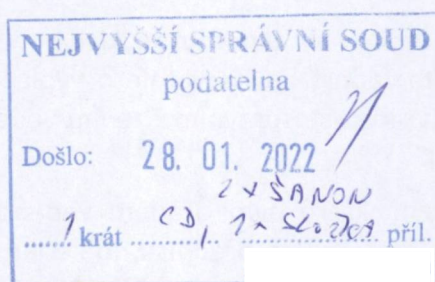

UOHSX00FMZGO

Spisová značka: ÚOHS-I0084/2019/ME
Číslo jednací: ÚOHS-00874/2022/161

Brno: 24. 1. 2022

Nejvyšší správní soud
Moravské nám. 6
657 40 Brno

Ke sp. zn. 4 As 442/2021
Ke sp. zn. Krajského soudu v Brně 62 Af 81/2019

Stěžovatel: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže,**
IČO 65349423,
se sídlem třída Kpt. Jaroše 1926/7, Černá Pole,
604 55 Brno,
jednající doc. JUDr. PhDr. Petrem Mlsnou, Ph.D.
předsedou Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže
na základě pověření vedeného pod sp. zn. Sv 201/2021

Účastník: **ČSAD Ústí nad Orlicí, a.s.,**
IČO 60108851,
se sídlem Třebovská 330, 562 00 Ústí nad Orlicí,
zastoupen JUDr. Michalem Lorencem, advokátem,
zapsaným v seznamu ČAK pod ev. č. 12874,
společníkem v Chýský Lorenc Partners, advokátní kancelář, s.r.o.,
IČO 02458110
se sídlem Žerotínova 1132/34, 130 00 Praha

Doplnění kasační stížnosti
proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, č. j. 62 Af 81/2019-110

I.

Dne 13. 12. 2021 byl Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „stěžovatel“ nebo „Úřad“) doručen rozsudek Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“) ze dne 25. 11. 2021, č. j. 62 Af 81/2019-110 (dále jen „napadený rozsudek“). Napadeným rozsudkem krajský soud zrušil rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 28. 8. 2019, č. j. ÚOHS-R0124/2019/VZ-23838/2019/321/EDo (dále jen „napadené rozhodnutí“), a rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 24. 6. 2019, č. j. ÚOHS-V0094/2019/VZ-17687/2019/533/BŠp (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a vrátil věc stěžovateli k dalšímu řízení (výrok I) a přiznal žalobci – ČSAD Ústí nad Orlicí, a.s., IČO 60108851, se sídlem Třebovská 330, 562 00 Ústí nad Orlicí, zastoupen JUDr. Michalem Lorencem, advokátem, ev. č. ČAK 12874, Chýský Lorenc Partners, advokátní kancelář, s.r.o., IČO 02458110, Žerotínova 1132/34, 130 00 Praha 3 (dále jen „žalobce“ nebo „navrhovatel“) – náhradu nákladů řízení (výrok III).

Napadeným rozhodnutím byl zamítnut rozklad navrhovatele a potvrzeno prvostupňové rozhodnutí, jímž byla zamítnuta žádost navrhovatele o vyplacení úroků z kauce složené na účet Úřadu dne 19. 11. 2014 v souvislosti se správním řízením vedeným pod sp. zn. ÚOHS-S1018/2014/VZ (dále jen „související řízení“).

V souvisejícím řízení, které bylo Úřadem vedeno podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „ZVZ“) složil žadatel dne 19. 11. 2014 na účet Úřadu kauci ve smyslu § 115 ZVZ ve výši 100 000 Kč. V tomto správním řízení vydal Úřad dne 6. 11. 2015 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S1018/2014/VZ-38253/2015/511/JNv, kterým Úřad návrh navrhovatele podle ustanovení § 118 odst. 5 písm. a) ZVZ zamítl. Uvedené rozhodnutí Úřadu bylo potvrzeno rozhodnutím předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R385/2015/VZ-37427/2016/321/EDy/HBa ze dne 12. 9. 2016, přičemž v této souvislosti, jak vyplývá z dvojice výpisů z účtu Úřadu ze dne 20. 9. 2016, došlo dne 19. 9. 2016 v souladu s § 115 odst. 2 písm. a) ZVZ k převedení kauce složené navrhovatelem na účet Úřadu dne 19. 11. 2014 do státního rozpočtu. Následně bylo rozsudkem krajského soudu č. j. 62 Af 125/2016-209 ze dne 31. 5. 2018 (dále jen „zrušující rozsudek“) zrušeno rozhodnutí předsedy Úřadu č. j. ÚOHS-R385/2015/VZ-37427/2016/321/EDy/HBa ze dne 12. 9. 2016 i rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S1018/2014/VZ-38253/2015/511/JNv ze dne 6. 11. 2015 (dále jen pro obě „zrušená rozhodnutí“) a věc byla vrácena Úřadu k dalšímu řízení. Správní řízení bylo pravomocně ukončeno dne 13. 9. 2018, kdy nabylo právní moci usnesení Úřadu č. j. ÚOHS-S1018/2014/VZ-24594/2018/533/BKu ze dne 27. 8. 2018, kterým Úřad správní řízení zastavil. Dne 21. 9. 2018 vrátil Úřad kauci ve výši 100 000 Kč žalobci.

Vzhledem k tomu, že napadeným rozsudkem bylo napadené rozhodnutí i prvostupňové rozhodnutí stěžovatele zrušeno, byla dne 23. 12. 2021 Úřadem, v zákonem stanovené lhůtě dvou týdnů, podle ustanovení § 106 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) podána kasační stížnost ze dne 20. 12. 2021.

II.

Usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 442/2021-7 ze dne 4. 1. 2022, doručeným Úřadu téhož dne, byl stěžovatel vyzván k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě jednoho měsíce, což tímto činí. Zároveň stěžovatel předkládá Nejvyššímu správnímu soudu k jeho výzvě kompletní správní spis sp. zn. ÚOHS-V0094/2019/VZ.

Stěžovatel odůvodňuje podání kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť shledává v rozsudku krajského soudu nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a též tvrzenou nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti či nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, při posuzování postupu Úřadu v předmětném správním řízení.

III.

Stěžovatel se vymezuje proti bodům 16 až 20 napadeného rozsudku. V bodě 15 napadeného rozsudku totiž krajský soud nejprve dává za pravdu Úřadu, když konstatuje: *„Zdejší soud souhlasí se žalovaným potud, že podle § 115 odst. 3 ZVZ měl žalobce nárok pouze na ty úroky, kterými byla jím složená kauce skutečně úročena, a nebylo-li tomu tak, nárok na úroky mu nepřísluší. Právním předpisem, který upravuje režim kauce, jsou rozpočtová pravidla (zákon č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „rozpočtová pravidla“ či „zákon o rozpočtových pravidlech“), pozn. stěžovatele), konkrétně § 45 odst. 6 rozpočtových pravidel, na který odkazoval také předseda žalovaného v napadeném rozhodnutí, upravující účty „cizích prostředků“. Zatímco do 31.12.2012 rozpočtová pravidla předvíдалa úročení účtů cizích prostředků (§ 45 odst. 7), počínaje dnem 1.1.2013 rozpočtová pravidla úročení účtů cizích prostředků nepředpokládala. Jestliže účet cizích prostředků nebyl úročen, pak vskutku při postupu podle § 115 odst. 3 ZVZ měla být kauce vrácena bez úroků.“*

V bodech 16 až 20 napadeného rozsudku pak však krajský soud tvrdí, že se zmíněné pravidlo ohledně neúročení kauce nepoužije na případy, kdy kauce tzv. „propadla“ do státního rozpočtu v důsledku rozhodnutí Úřadu, které bylo poté soudem zrušeno. Žalobce tak dle krajského soudu nemohl nakládat s částkou složenou na kauci podle své úvahy, ač takovou možnost s ohledem na závěry zrušujícího rozsudku měl mít. Dle krajského soudu se tak aplikuje § 254 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), neboť byly naplněny znaky dělené správy podle § 161 odst. 1 daňového řádu a kauce se stala daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, a to od okamžiku nabytí právní moci zrušených rozhodnutí, kterýmžto dnem se kauce stala příjmem státního rozpočtu. Dle krajského soudu podle § 161 odst. 1 daňového řádu k dělené správě dochází, je-li rozhodnutím orgánu veřejné moci, který není správcem daně, vydaným při výkonu veřejné moci uložena platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu a postupuje-li se při jeho placení podle tohoto zákona nebo podle jeho jednotlivých ustanovení. To platí i tehdy, pokud vznikla platební povinnost k peněžitému plnění určenému do veřejného rozpočtu přímo ze zákona bez vydání rozhodnutí. Úřad tedy dle krajského soudu pochybil, když nevyhověl žádosti žalobce o vyplacení úroků ze složené kauce, která v důsledku jeho slovy krajského soudu nezákonného rozhodnutí „propadla“.

Úřad s takovým závěrem napadeného rozsudku nesouhlasí a zdůrazňuje, že v obsahově zcela obdobné věci (neúročení vrácené kauce původně „propadlé“ do státního rozpočtu) byl krajským soudem vydán rovněž rozsudek č. j. 29 Af 101/2019-110 ze dne 30. 9. 2021 (dále jen „**potvrzující rozsudek 1**“), který zcela souhlasil s postupem Úřadu. Postup krajského soudu v napadeném rozsudku tak Úřad považuje za nepřezkoumatelný. Jednak z toho důvodu, že krajský soud v napadeném rozsudku vůbec nereflektoval potvrzující rozsudek 1, který napadenému rozsudku o několik měsíců předcházela, tedy ani **nevedl žádné důvody, proč se ve skutkově obdobném případě od předchozí rozhodovací praxe krajského soudu odchýlil**. Jednak má Úřad za nepřezkoumatelné i vlastní odůvodnění závěrů krajského soudu v napadeném rozsudku, zejména

Úřad nepovažuje za dostatečně osvětlující závěr krajského soudu, že poté, co kauce propadá do státního rozpočtu, jsou naplněny znaky dělené správy podle § 161 odst. 1 daňového řádu a kauce se stává daní ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu. Rovněž Úřad nepovažuje za krajským soudem v napadeném rozsudku dostatečně vysvětlený názor, že by se mělo postupovat podle § 254 odst. 1 daňového řádu, dle kterého sankčním úrokem podléhají platební povinnosti uložené v režimu dělené správy – kupříkladu chybně uložené a vybrané pokuty. Paralelu kauce a pokuty považuje Úřad za nedostatečně vysvětlenou a nepřiléhavou, když každé z těchto finančních plnění má zcela jiný charakter a účel. Pokuta je totiž trestem za přestupek spočívající v porušení právních předpisů (viz např. rozsudek krajského soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 30 Af 65/2014-202), a tedy sankční úroky v tomto případě odpovídají režimu § 254 odst. 1 daňového řádu. Naopak účelem kauce je zabránit neodůvodněným návrhům na přezkoumání úkonů zadavatele, je tedy jakýmsi pojistným mechanismem proti podávání účelových či šikanózních návrhů, v žádném případě se nejedná o trest, ale o nezbytnou náležitost návrhu. Tento odlišný charakter kauce a pokuty však v napadeném rozsudku nenašel svůj odraz, na rozdíl od potvrzujícího rozsudku 1, kde je explicitně paralela pokuty a kauce vyvrácena v jeho bodě 17 a v jeho bodě 18 je potom výslovně uvedeno, že na výběr kauce, její správu, ale i úroky nelze aplikovat daňový řád, v daném případě se tedy neuplatní ani žalobcem odkazovaný § 254 daňového řádu, stejně jako odkaz na daňový řád, který je uveden v § 106 odst. 3 správního řádu, se též neuplatní, neboť v případě úhrady kauce nejde o exekuci finančního plnění. Jak také vyplývá z potvrzujícího rozsudku 1, pokud není kauce složena, dochází k zastavení správního řízení. Aby mohlo peněžité plnění podléhat exekuci, musí zde existovat prostor pro jeho dodatečné splnění, v případě kauce zde však tento prostor není – její nesložení je neodstranitelnou vadou návrhu ve smyslu § 114 a násl. ZVZ.

Dále Úřad v téže řešené věci poukazuje na rozsudek krajského soudu č. j. 30 Af 68/2019-111 ze dne 15. 11. 2021 (dále jen „**potvrzující rozsudek 2**“), který dnem vydání o 10 dní předcházel napadený rozsudek a jenž dal rovněž plně za pravdu Úřadu a žalobu žalobce (v tomto případě ČSAD Slaný s. r. o., se sídlem Lacinova 1366/10, Slaný, zastoupen rovněž advokátem JUDr. Michalem Lorencem, jako v přezkoumávaném případě) jako nedůvodnou zamítl, obdobně jako v případě potvrzujícího rozsudku 1. Stěžovatel se s odůvodněním potvrzujícího rozsudku 2 zcela ztotožňuje, neboť jeho závěry odpovídají i závěrům Úřadu učiněným v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, která jsou rovněž argumentačně totožná i s rozhodnutími Úřadu, jež právě autoritativně osvědčil potvrzující rozsudek 2. Je tak zřejmé, že stěžovatel rozhoduje ve své rozhodovací praxi konstantně, tedy v obdobném případě obdobně, ovšem krajský soud se v názorech na totožnou problematiku diametrálně rozchází, pokud během jednoho měsíce s odstupem 10 dní dojde k vydání dvou naprosto protichůdných rozsudků, tedy potvrzujícího rozsudku 2 versus napadeného rozsudku, navíc při vědomí několik měsíců starého potvrzujícího rozsudku 1. Postup krajského soudu v napadeném rozsudku považuje stěžovatel za vadu řízení podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jež činí napadený rozsudek nepřezkoumatelným a nezákonným, jelikož své odlišné závěry od jinak konstantní rozhodovací praxe krajského soudu nikterak neosvětlil.

Jak již stěžovatel uvedl, absolutně se ztotožňuje s odůvodněními potvrzujícího rozsudku 1 a potvrzujícího rozsudku 2 a v plném rozsahu na ně odkazuje. Stěžovatel nicméně pro úplnost považuje za vhodné vybrané pasáže potvrzujícího rozsudku 2 výslovně zdůraznit.

V bodě 18 potvrzujícího rozsudku 2 je zrekapitulován obsah odpovídající bodům 25 a 26 napadeného rozhodnutí, že § 115 odst. 3 ZVZ sice konstatuje, že se kauce vrací i s úroky, výši úroku

však nikterak nespécifikuje, ani neobsahuje odkaz na žádný speciální právní předpis. Jsou zde zmíněny Úřadem citované komentáře k § 115 odst. 3 ZVZ, konkrétně komentář autorů Raus, D., Neruda, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. Praha: Linde, 2007, s. 762: „*Vzniká-li osobě, která podala návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele a která složila kauci, nárok na její vrácení, má nárok i na úroky, které byly po dobu, po kterou byla peněžitá částka odpovídající výši kauce deponována na účtu Úřadu, k této peněžité částce připsány. Jde o úrok za dobu, po níž byla peněžitá částka deponována, připsaný bankou, u níž je veden účet, tj. Českou národní bankou.*“ Rovněž komentář Jurčík, R. *Zákon o veřejných zakázkách. Komentář*. 3. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012, s. 679) k § 115 odst. 3 ZVZ uvádí: „*Kauce se vrací i s úroky. Vzhledem k tomu, že účet vede ÚOHS Česká národní banka, nebude výše úročení velká (spíš žádná).*“ Krajský soud dále uvádí, že se ztotožňuje s názorem předsedy Úřadu, že úrokem se rozumí případný úrok, který k částce představující kauci na účtu České národní banky skutečně přiroste. Podmínkou pro vyplacení úroků je tedy jejich samotná existence, což ovšem v daném případě dle krajského soudu splněno nebylo.

Body 19 a 20 potvrzujícího rozsudku 2 potom zcela korespondují s body 27 až 29 napadeného rozhodnutí svým odkazem na § 45 odst. 6 rozpočtových pravidel s tím, že v roce 2014, v němž bylo předmětné správní řízení zahájeno a žadatelem byla složena kauce, k úročení této kauce na účtu u České národní banky již nedocházelo. Je zde i odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 98/2016-54 ze dne 19. 4. 2017: „*Za této situace žalovaný budoucí účastníky výběrového řízení jen utvrdil v tom, že jim budou případné úroky z peněžité záruky vráceny (tedy ne nutně vždy, ale jen pokud úroky reálně přirostou).*“ Tento rozsudek považuje krajský soud za aplikovatelný i v přezkoumávaném případě, na který se vztahoval ZVZ, Úřad ani za účinnosti ZVZ nebyl povinen vyplácet úroky z kauce, když žádné nevznikly.

V bodě 22 potvrzujícího rozsudku 2 potom krajský soud vyvrací názor žalobce (a také napadeného rozsudku), že smyslem úroku je kompenzace neoprávněného zadržetí finančních prostředků a že rozhodnutím správce daně může být pro účely aplikace daňového řádu i rozhodnutí vydané jiným orgánem veřejné moci než přímo správcem daně, neboť dle ustanovení § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu se daní pro účely daňového řádu rozumí i peněžité plnění v rámci dělené správy. Krajský soud v bodě 22 potvrzujícího rozsudku 2 právě dává za pravdu Úřadu, že se v případě stanovení a výběru kauce dle ZVZ nejedná o tzv. dělenou správu, kdy ostatně ZVZ ani správní řád na daňový řád při výběru kauce neodkazují a u kauce platí, že si ji Úřad spravuje sám a nepostupuje přitom podle daňového řádu. Na kauci dle krajského soudu nelze vztáhnout § 2 odst. 3 písm. c) daňového řádu, jelikož § 115 ZVZ samostatně upravoval jak způsob vybírání kauce včetně její výše, tak i propadnutí kauce včetně způsobu jejího vrácení. S ohledem na to nemůže být v případě kauce dle ZVZ o dělené správě dle daňového řádu uvažováno. K tomu krajský soud poznamenal, že se předseda Úřadu v odůvodnění napadeného rozhodnutí (viz i body 30 až 37 napadeného rozhodnutí v přezkoumávaném případě) zabýval definicí daně i dle dalších ustanovení § 2 odst. 3 daňového řádu, přičemž řádně rozebral, z jakého důvodu kauce nespádá ani pod tyto další definice daně v širším slova smyslu. Krajský soud v bodě 23 potvrzujícího rozsudku 2 zdůraznil, že podmínkou pro aplikaci § 254 odst. 1 daňového řádu je existence rozhodnutí o stanovení daně (peněžitého plnění) bez ohledu na skutečnost, zda jej vydal správce daně či jiný orgán veřejné moci, vydané ovšem v rámci dělené správy.

Za důležitý považuje stěžovatel závěr krajského soudu v bodě 25 potvrzujícího rozsudku 2: „*Ve smyslu výše uvedeného se pak skutečně jedná, slovy žalobce, o úroky představující náhradu*

za neoprávněné držení finančních prostředků v podobě zaviněného přeplatku vzniklého z nezákonného rozhodnutí ve smyslu § 254 odst. 1 d. ř. Za takový zaviněný přeplatek ovšem nelze považovat kauci složenou na účet žalovaného v souvislosti s podáním návrhu na zahájení správního řízení dle ZVZ ve smyslu § 115 ZVZ, jejíž smysl a účel je zcela odlišný, jak bylo uvedeno výše, přičemž její stanovení a výběr ze strany žalovaného nadto nepředstavuje výkon tzv. dělené správy. Proto kauci nelze podřadit pod pojem daň ve smyslu § 2 odst. 3 písm. c) d. ř. Z toho důvodu nelze na její výběr, správu, ale i úroky, aplikovat daňový řád. V daném případě se tedy neuplatní ani žalobcem odkazovaný § 254 d. ř., stejně jako odkaz na daňový řád, který je uveden v § 106 odst. 3 s. ř., neboť v případě úhrady kauce nejde o exekuci finančního plnění. Pokud není složena, dochází k zastavení správního řízení [§ 117a písm. c) ZVZ]. Aby mohlo peněžité plnění podléhat exekuci, musí zde existovat prostor pro jeho dodatečné splnění, v případě kauce zde však tento prostor dán není – její nesložení je neodstranitelnou vadou návrhu ve smyslu § 114 a násl. ZVZ.“ Tento závěr potvrzujícího rozsudku, s nímž se stěžovatel ztotožňuje, je kontradiktorní závěru krajského soudu v bodech 16 až 20 napadeného rozsudku, s nimiž naopak stěžovatel nesouhlasí.

Konečně stěžovatel souhlasně odkazuje i na bod 26 potvrzujícího rozsudku 2: „Krajský soud uvedený výklad považuje za ústavně konformní a tedy nijak nepřiměřeně zasahující do ústavně zaručeného práva vlastnit majetek, jak dovozuje žalobce (s oporou v judikatuře Ústavního soudu) v žalobě. V daném případě se totiž nejednalo o „povinnost strpět dlouhodobé zadržování nadměrných odpočtů s přímými dopady na majetkové poměry daňového subjektu.“, jak dovozuje Ústavní soud v citovaném nálezu ze dne 22. 2. 2019, sp. zn. II. ÚS 819/18, ani o jiný zaviněný přeplatek či úhradu prostředků do veřejného rozpočtu, přičemž se tak stalo v důsledku pochybení správce daně. Oproti tomu povaha kauce je zcela jiného charakteru, rovněž i účel, který sleduje (k tomu viz bod 17 tohoto odůvodnění – „Účelem kauce je zabránit neodůvodněným návrhům na přezkoumání úkonů zadavatele, a omezit tak administrativní zatížení ÚOHS pouze na závažné případy porušení zákona. Kauce je tedy jakýmsi pojistným mechanismem proti podávání účelových či šikanózních návrhů. Neboť v případě, že je návrh ze strany ÚOHS shledán věcně neoprávněným, stane se kauce příjmem státního rozpočtu.“, citace provedena stěžovatelem, pozn. stěžovatele). Nutno dodat, že žalobcem složená kauce mu nadto byla bezprostředně po zastavení správního řízení vrácena zpět.“ Zde citované opět vyvrací názor krajského soudu uvedený v bodech 17 a 18 napadeného rozsudku vyjadřující, že by snad měl být žalobce úroky kompenzován za nedůvodně vzniklé ekonomické ztráty peněžních prostředků, které by mu jinak přirůstaly, když by mohl částkou kauce nakládat podle své úvahy. Taková argumentace v napadeném rozsudku je ve světle bodu 26 potvrzujícího rozsudku 2 nepřijatelná, proto s ní také stěžovatel naprosto nesouhlasí.

IV.

S ohledem na výše uvedené stěžovatel shrnuje, že má za to, že je napadený rozsudek vydaný krajským soudem stížen vadou nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky a nepřezkoumatelnosti ve smyslu nezdůvodněného odchýlení se od své dosavadní rozhodovací praxe, což činí jeho rozhodnutí taktéž nezákonným. Krajský soud totiž při posuzování postupu Úřadu v předmětném správním řízení vyšel ze zcela odlišných a dle názoru stěžovatele chybných východisek než v potvrzujícím rozsudku 1 a 2 (které napadenému rozsudku předcházely) v obdobné věci, což mělo za následek nepřezkoumatelný závěr napadeného rozsudku spočívající i v jeho nesrozumitelnosti. Existují tak v rozhodovací praxi krajského soudu dva souladné rozsudky a jeden zcela rozdílný rozsudek v téže věci, což nelze považovat za žádoucí. Stěžovatel se přitom přiklání

k potvrzujícímu rozsudku 1 a 2, jelikož napadený rozsudek považuje z výše zmíněných důvodů za nezákonný.

V.

Stěžovatel tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud dle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. vydal rozsudek, kterým zruší rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 25. 11. 2021, č. j. 62 Af 81/2019-110 a věc vrátí tomuto soudu k dalšímu řízení.

Obdrží:

Nejvyšší správní soud, Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno

Přílohy:

správní spis sp. zn. ÚOHS-V0094/2019/VZ

Ověřovací doložka konverze do dokumentu obsaženého v datové zprávě

Ověřuji pod pořadovým číslem 146980729-228141-220317092735, že tento dokument, který vznikl převedením vstupu v listinné podobě do podoby elektronické, skládající se z 7 stran, se doslovně shoduje s obsahem vstupu.

Zajišťovací prvek: bez zajišťovacího prvku

Ověřující osoba:

Vystavil: Úřad pro ochranu hospodářské soutěže

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže dne 17.03.2022